

Минавам под тополите. Стари, може би вековни дървета. А под тях – попадали дългите им зелени цветове. Мирише на есен. През пролетта можело да мирише на есен! Да, разбира се. Пролетта съчетава мирисите на всички сезони. Ранна мъглива утрин – зима, ще кажете. Гореща следобедна мараня – сякаш е лято! И изведнъж – мирис на есен!

Но пролетта си е пролет.

С нежните светлозелени, току-що разпукнали се листа. С омайващия мирис на цветове, цветове, цветове... Минете привечер край цъфналите дворове, които все още могат да се открият и в големите градове. Всичко, което пиша, ще стане излишно. Изведнъж. С един замах – замах на пролетта.

Аз съм един мъж, който се е влюбил безумно. Представете си – пролетта е една прекрасна жена. Плътта ѝ ухае – това е майката Земя. Когато Пролетта си отиде – нещо ме стиска за гърлото, сякаш някой иска да ме удуши. Наистина – не ми достига въздух; същото ми се е случвало само при раздяла с онази, без която не мога.

Човек не може да има всичко, което желае.

Ако го получи – самият той ще стане нищо, едно безазово същество, разплуло се от доволство и безцелие.

Това се случва с тези, които имат антиазови средства.

С мен не може да се случи. Нито с моите близки.

А дали съм се задъхвал от щастие? Това е нещо непознато за мен. Не че не познавам щастieto. Дори и за миг, всеки, чак и най-големият нещастник, се е срещнал с това, което условно наричаме щастие.

Първата асоциация, която извиква у мен пролетта, е мисълта за свобода, любов и щастие. Всички тези неща са толкова сложни, че никой досега не е успял да ги определи точно. Но аз мога да ви кажа, че няма нищо във Вселената, което да бъде сложно в някаква строга бронирана рамка, неразрушима от никого. Тези три понятия изразяват най-същественото в смисъла на човешкото съществуване, но всичко, свързано с тях, ще ви стане ясно едва тогава, когато разберете, че и трите неща са неотделими от нашите азове. Защо ли? Защото човешките азове могат да съществуват само в личности, а личностите са винаги свободни, дори и оковани във вериги. Не съм съгласен, че един милионер може да бъде личност. Той няма азове.

Свободата на личността е външен израз на съществуващата в личностите свобода. Не трябва да я смесвате с обективната азова свобода, но тя е неин резултат.

Какво общо има тук любовта? – ще ме запитате.

Трябва преди всичко да сме наясно какво точно е любовта. Тя е висше човешко чувство, което е подчинено на най-демократично и равноправно отношение между личностите, които по този начин се стремят с помощта на своите азове да изравнят нереалните личностни различия, спъващи междуазовите отношения и установяване на връзки. Независимо какъв е изразът на любовта, тя е пряко свързана, както виждаме, със свободата. Те са взаимно обусловени и не съществуват самостоятелно.

Щастието също може да бъде отделено от тях само чрез висша абстракция, т.е. по мисловно-логически път. То може да се нарече азово задоволство от установен междуличностен контакт, като са спазени всички условия на междуазовите отношения. Това означава, че нереалните личностни различия, спъващи междуазовите отношения, са заличени, азовата свобода е намерила израз в свободата на личността, а една и външно освободена личност е много

по-близо до включване в космическия разум. Всички останали дребни неща, които сме свикнали да свързваме с щастието, каквито са например споделена любов между мъж и жена, материална обезпеченост, свой дом и т.н., не могат да бъдат пренебрегнати, като започнем да крещим, че това е еснафско щастие. Така нареченото еснафско щастие съществува реално само тогава, когато личностите, достигнали до него, престанат да бъдат личности. Какво ще ги доведе до това? Казах, че любовта, свободата и щастието са взаимно свързани и взаимно обуславящи се. Щом единия от тези елементи бъде унищожен, бива унищожена и личността, тъй като те са форма на съществуването ѝ. А как бива унищожена личността при еснафското щастие? Просто вътрешната ѝ свобода бива загубена след използване на антиазови средства. Но тези средства трябва да бъдат в достатъчно количество. Например: пари за вила, и то кокетна, западна кола, апартамент, колкото се може по-голям и по-модерно обзаведен, единствено дете, завършващо университет, а за него същите неща плюс страшно изгоден брак. Първите прояви на загиване на такива личности са: непонасяне на приятели и роднини, вече полуприкрито лицемерие, а може и да си е чисто, чувството им за сигурност само в собствените им имения и никъде другаде, продължително съзерцаване на блестящи вещи, придобити след не лек труд, а не рядко купени от чужбина или най-вече от т.нар. Кореком, естествено, с валута. Блестящите вещи са най-често баснословно скъпи уредби, магнетофони, радио, телевизор, грамофони, естествено, стерео или нещо още по-ново. По този начин започнахме да се приближаваме до снобите. При тях всичко може да бъде идеално и модерно, с изключение на липсващите азове. Повече и не е нужно да говоря за тях.

Юрай ми каза, че унищожена с антиазови средства личност не може да бъде възвърната лесно. Той дори се

съмняваше дали въобще е възможно това, след като такива случаи не му бяха познати.

- Само изключително жизнеспособни азове биха могли да останат след такова гибелно въздействие.

Човек е свикнал към всичко да се приближава стъпка по стъпка. Има стъпка към любовта, към свободата, към щастието. Така можем да кажем, че има и стъпка към еснафщината. Дали всяка стъпка по този път е фатална? Мисля, че не. Дали надутите клаксони на сватбената колона от автомобили в центъра на голям град са израз на еснафщината? Категорично не. Дори и на предните капаци на колите да са се изтъпанили натруфени кукли или блестящи обръчи като част от олимпийския символ, но тук само два на брой, опитващи се да символизират вие знаете какво. Всичко това е израз чисто и просто на нисък манталитет. Горките азове са се свили някъде дълбоко, дълбоко, и има защо – в този момент те са заплашени: започнат ли да се лепят банкноти – пазете се, азове!

Виждате, че много отрицателни явления са съзнателно или несъзнателно антиазово насочени. Юрай казва, че всички антиазови прояви в нашата цивилизация са всъщност повече или по-малко косвено, повече или по-малко пряко свързани с пречката – онази огромна преграда, спъваща включването ни към всеобщия космически разум. Съществуването на финансови магнати, а успоредно с тях – и еснафосноби, както и заплахата от ядрено унищожение – е толкова благоприятно условие за прекъсването на връзката ни с този разум, че съвсем не е безсмислена борбата и против едното, и против другото, и против третото явление.

Но Юрай е на мнение, че ако тази борба не се организира в целия свят, то тя ще бъде за успокоение само на една малка част от бунтовните пориви. Нашата цивилизация е една цялост и всички коренни промени в нейната

вътрешна структура обуславят и цялостната промяна на тази структура.

Ето – пак ще се върнем към пролетта. Тя идва почти едновременно на еднаква географска ширина. И почти едновременно си отива. Така е и с останалите сезони.

А прогресивните скокове в нашата цивилизация са като сезони в развитието ѝ – така образно се изрази Юрай. Природата си има грижа за годишните времена, а обществото – за своето развитие. Начело на всички обществени развойни стъпала, в които изобилно са били употребявани антиазови средства, са били винаги неличности. Погрешно е да се твърди, че все някой от тях е бил личност. Този, който твърди такова нещо, не се съобразява с уязвимостта на азовете у личности, влезли в допир с огромни антиазови средства, каквито са парите и властта, взети заедно. Но същността на тези обществени стъпала е такава, че не е била в състояние да унищожи всички азове, а с това и всички личности. Защото дълбоката същност на всяко общество се състои в това, че то представлява една макроличност. Необходимо е абсолютно физическо унищожение на членовете на обществото, независимо от това, дали са личности или не, защото и неличностите могат да имат поколение от личности.

Юрай каза:

- Страхът и инстинктът за самосъхранение са отбранителен рефлекс на азовете. Те се срещат и у неличности, тъй като нервните връзки, макар и неазови по своята същност, са затвърдени с азова помощ, и след елиминирането на азовете, тези инстинкти са изключително силни. Това предпазва от цялостно унищожение човечеството, носител на всеобщата земна цивилизация.

Всичко това научих през следващата пролет, при третата ми среща с Юрай.

От нея научих и много други неща. Но не бързайте – за тях ще стане дума по-нататък. Този път бях по-дълго в града на Юрай, срещнах се и с други хора, за да разбера как всъщност се възприема неговият поглед на света. Без съмнение – различно.

Развитието на всяка степен на материята, започвайки се от най-низшата, става все по-сложно. Затова, естествено е, че при разумната материя сложността се е степенувала, тъй като самата тя изхожда и съществува въз основа на по-низшите, а и се сблъсква с техните противоречиви същности.

За да възтържествува разумът, ще трябва да се жертва много, много време.

А знаете, че материята съществува чрез времето и движението.